

i den demokratiske kontrol med forvaltningerne, og således at forhold af offentlig interesse kan blive både afdækket og debatteret.

Derfor bør der være så få begrænsninger som muligt, men et af de områder, hvor der er brug for begrænsninger i offentlighedslovene, er i personalesagerne, der som oftest er helt uden eller af begrænset interesse for offentligheden.

Og den senere tids debat har tydeligt vist, at offentlighedslovens bestemmelse om aktindsigt i personalesager er for vidtgående. Eksempelvis har indsatte i fængsler søgt og fået aktindsigt i konkrete personalesager for ansatte inden for kriminalforsorgen og politiet. Ligeledes er det bekendt, at der er søgt aktindsigt i personalesager for ansatte i socialforvaltningen og skattevæsenet med videre.

Det giver utryghed for de offentligt ansatte, når deres privatadresser, telefonnumre og andre mere personlige oplysninger umiddelbart kan indhentes, samtidig med at der kan være en klar fornemmelse af, at aktindsigten søges med baggrund i almindelig nysgerrighed, som led i et rent privat mellemværende mellem ansøgeren om aktindsigt og den ansatte eller som reaktion på tjenstlige handlinger og afgørelser, hvor det naturlige for en borger, der føler sig urimeligt behandlet, må være at klage til den pågældende myndighed eller eventuelt til en overordnet instans.

I den gældende offentlighedslov er personalesager undergivet aktindsigt med visse begrænsninger og undtagelser, der i øvrigt giver anledning til en række fortolkningsproblemer, f.eks. hvorvidt og i hvilket omfang personalebedømmelser m.v. kan udleveres.

Det foreliggende lovforslag, som vi hilser velkomment, undtager personalesager fra aktindsigt, bortset fra ganske få oplysninger, en positivliste, om man vil, omfattende navn, stilling, uddannelse, arbejdsopgaver, løn og tjenesterejser, for chefgruppen desuden eventuelle disciplinære reaktioner inden for de seneste 2 år. Samtidig vil lovforslaget fjerne enhver tvivl – så godt som – hos myndigheder om, hvad der kan udleveres.

Lovforslaget giver efter vores opfattelse en fornuftig balance mellem på den ene side offentlighedens interesse og på den anden side medarbejdernes interesse for arbejdsvilkår, der giver rimelig tryghed.

En arbejdsgruppe nedsat af justitsministeren har afgivet den betænkning, som har dannet baggrund for lovforslaget, og vi har med til-

fredshed noteret os, at betænkningen er afgivet i enighed.

Både offentlige arbejdsgivere og faglige organisationer og pressen og universiteterne har været repræsenteret i arbejdsgruppen.

Lovforslaget er sendt til høring, og vi vil selvfølgelig se på reaktionerne i forbindelse med det videre udvalgsarbejde.

Socialdemokratiet kan anbefale det foreliggende lovforslag.

Og den radikale folketingsgruppes ordfører, som ikke kunne være til stede på grund af forhandlingerne om finansloven, har bedt mig meddele, at den radikale folketingsgruppe ligeledes kan anbefale lovforslaget.

Birthe Rønn Hornbech (V):

I Venstre er vi meget optaget af borgernes retssikkerhed over for offentlige myndigheder, og derfor har vi også fremsat forslag om en retssikkerhedsreform, hvori der skal være fastsat spilleregler for offentlige myndigheders myndighedsudøvelse over for de enkelte borgere, for de offentligt ansatte har jo i meget høj grad mulighed for at bestemme over borgernes hverdag.

Ud over at sagsbehandlingen skal være underlagt strenge regler, bør det være en selvfølge, at offentligheden – og hermed den enkelte borger – har indseende med den offentlige forvaltning.

En sådan offentlighed er efter Venstres opfattelse forudsætningen for, at de samme borgere kan udøve den demokratiske kontrol. Efter presselovens udseende at dømme er offentlighedsloven derimod ikke noget, der interesserer så mange journalister.

Vi finder altså, at der som udgangspunkt skal være offentlighed om myndighedsudøvelsen. Men det synspunkt, at der skal være størst mulig offentlighed om myndighedsudøvelsen fører ikke til, at offentligt ansattes personalemapper nødvendigvis skal være undergivet aktindsigt, for offentligt ansatte har som andre krav på et privatliv, og reglerne om aktindsigt for offentligt ansatte må ikke kunne bruges som en trussel fra borgerne over for de ansatte, men det er faktisk – desværre – situationen i øjeblikket.

Det har nemlig vist sig, at begæring om aktindsigt er blevet en vældig mode og ofte bruges af borgere, der er utilfredse med, at en offentligt ansat har truffet en korrekt afgørelse, der går de pågældende borgere imod.